

Et vendepunkt for alle nasjoner

En uttalelse utarbeidet av Bahá'í International Community United Nations Office, New York

• • •

Innhold

- I. Overblikk: En anledning til ettertanke
 - II. Erkjenne den historiske sammenheng: En appell til verdens ledere
 - III. Definere FNs rolle i den gryende internasjonale orden
 - A. Revitalisere Generalforsamlingen
 - B. Utvikle en meningsfull utøvende funksjon
 - C. Styrke den internasjonale domstol
 - IV. Utløse individets kraft: En kritisk utfordring i den gryende internasjonale orden
 - A. Fremme økonomisk utvikling
 - B. Beskytte grunnleggende menneskerettigheter
 - C. Høyne kvinners status
 - D. Fremheve etisk utvikling
 - V. Et vendepunkt for alle nasjoner: En appell til verdens ledere
- Noter

• • •

Et vendepunkt for alle nasjoner

En uttalelse fra Bahá'í International Community i anledning De forente nasjoners 50. årssdag

“Det som kjennetegner det stadium menneskesamfunnet nå nærmer seg, er hele menneskehetens forening. Enhet i familie, stamme, bystat og nasjon har i tur og orden vært forsøkt og blitt fullt etablert. Verdens enhet er det mål som en forpint menneskehet nå streber mot. Dannelsen av nasjonalstater er over. Det anarki som statsuverenitet innebærer, beveger seg mot et klimaks. En verden i vekst mot sin modenhet må forlate denne avguden, må anerkjenne enheten og helheten i menneskelig samkvem og en gang for alle opprette det maskineri som best kan legemliggjøre dette dens fundamentale livsprinsipp.”

Shoghi Effendi, 1936

I. Overblikk: En anledning til ettertanke

Det 20. århundre, som var en av de mest stormfulle perioder i menneskets historie, har vært preget av tallrike omveltninger, revolusjoner og radikale avvik fra fortiden. Noen av disse omveltningene, som spente fra det nittende århundres sammenbrudd i kolonisystemet og i de store imperier til oppblomstringen og oppløsningen av omfattende og katastrofale eksperimenter med diktatur, fascisme og kommunisme, har vært ytterst destruktive og ført til at millioner av mennesker døde, til at gamle levemåter og tradisjoner ble utryddet, og til at ærverdige institusjoner brøt sammen.

Andre bevegelser og trender har vært mer åpenbart positive. Vitenskapelige oppdagelser og nye sosiale innsikter har ansporet mange fremtidsrettede sosiale, økonomiske og kulturelle forandringer. Veien er blitt ryddet for nye definisjoner av menneskerettigheter og bekreftelser av personlig verdighet, for utvidede muligheter til individuelle og kollektive prestasjoner og dristige nye veier til fremme av menneskets kunnskap og bevissthet.

Disse tvillingprosessene – sammenbruddet av gamle institusjoner på den ene side og oppblomstringen av nye tenkemåter på den annen – er beviset på en tydelig trend som har oppnådd god fremdrift i løpet av de siste hundre år: trenden mot menneskehetens stadig økende gjensidige avhengighet og integrering.

Denne trenden er synlig i et vidt spekter av fenomener, fra sammensmeltingen av verdens finansmarkeder, som i sin tur reflekterer menneskehetens avhengighet av forskjellige og innbyrdes avhengige kilder til energi, mat, råstoffer, teknologi og kunnskap, til konstruksjonen av verdensomspennende systemer for kommunikasjon og transport. Trenden reflekteres i den vitenskapelige forståelsen av jord-biosfærens innbyrdes forbindelser, som i sin tur har gjort behovet for global koordinering påtrengende nytt. Den er åpenbar, om enn på en destruktiv måte, i moderne våpensystemers muligheter, som gradvis har vokst i styrke til det punkt der det nå er mulig for en håndfull mennesker å gjøre ende på sivilisasjonen selv. Det er den generelle bevisstheten om denne trenden – i dens konstruktive så vel som destruktive uttrykk – som gjør at vi gripes så sterkt av det kjente fotografiet av jorden som en roterende sfære av blått og hvitt mot rommets uendelige sorthet, et bilde som utkrystalliserer erkjennelsen av at vi er ett eneste folk, rikt på mangfold, som lever i et felles hjemland.

Denne trenden reflekteres også i verdens nasjoners stadige bestrebelser på å lage et politisk verdenssystem som sikrer menneskeheten mulighet for fred, rettferdighet og velstand. To ganger i det tjuende århundre har menneskeheten gjort forsøk på å etablere en ny internasjonal orden. Begge forsøkte å håndtere den økende anerkjennelsen av global, innbyrdes avhengighet, samtidig som de likevel prøvde å bevare intakt et system som setter statens suverenitet over alt annet. Ut fra perspektivet i det århundre som nå avsluttes, markerte Nasjonenes Forbund et gjennombrudd for begrepet kollektiv sikkerhet, et første avgjørende skritt mot en verdensorden.

Den andre innsatsen, som ble født fra 2. verdenskrigs katastrofe og var basert på en pakt som hovedsakelig ble utformet av seierherrene fra denne verdensbrannen, har i femti år gitt oss et internasjonalt forum for en siste utvei, en enestående institusjon som utgjør et edelt symbol for hele menneskehetens kollektive interesser.

Som internasjonal organisasjon demonstrerer De forente nasjoner menneskehetens kapasitet til forenet innsats innen helsevesen, landbruk, utdanning, miljøvern og barns velferd. Den har bekreftet vår kollektive moralske vilje til å bygge en bedre fremtid, noe som fremgår av hvor utbredt forpliktelsen overfor internasjonale menneskerettigheter er. Den har åpenbart menneskeslektens dypt rotfestede medlidenhet, som ses i at økonomiske og menneskelige ressurser vies til å hjelpe folk i nød. Og på det overmåte viktige område for å bygge, skape og bevare fred har De forente nasjoner banet en uforferdet vei mot en fremtid uten krig.^[1]

Det har likevel vist seg vanskelig å nå hovedmålene i De forente nasjoners pakt. Til tross for grunnleggernes høye forhåpninger innvarslet etableringen av De forente nasjoner for femti år siden ikke en epoke av fred og velstand for alle.^[2]

Skjønt De forente nasjoner utvilsomt har spilt en rolle i å forhindre en tredje verdenskrig, har det siste halve tiåret likevel vært preget av tallrike lokale, nasjonale og regionale konflikter som har kostet millioner av liv. Ikke før hadde bedre forhold supermaktene imellom fjernet den ideologiske motivasjonen for slike konflikter, så dukket lenge ulmende etniske og sekteriske lidenskaper opp som en ny foranledning til en verdensbrann. Skjønt slutten på den kalde krigen har redusert trusselen om en global dommedagskrig, så finnes det dessuten fortsatt midler og teknologier – og til en viss grad de underliggende lidenskaper – som kan føre til at planeten legges øde.

Med hensyn til sosiale områder gjenstår det likeledes alvorlige problemer. Mens det er nådd nye nivåer av enighet om globale programmer til fremme av helse, bærekraftig utvikling og menneskerettigheter, er situasjonen på bakken forverret på mange områder. Den urovekkende utbredelsen av militant rasisme og religiøs fanatisme, den krefrtartede veksten i materialisme, den epidemiske økningen av forbrytelser og organisert kriminalitet, den utbredte økningen i blind vold, den stadig dypere forskjellen mellom rik og fattig, de vedvarende urettferdigheter som kvinner møter, skaden på forholdet mellom generasjonene forårsaket av den gjennomgripende oppløsningen av familielivet, den umoralske mangel på måtehold i tøylesløs kapitalisme og veksten i politisk korrupsjon – alt dette bærer vitnesbyrd om dette punktet. Minst en milliard mennesker lever i ussel fattigdom, og mer enn en tredjedel av verdens folk er analfabeter.^[3]

Mens tvillingprosessene sammenbrudd og fornyelse fører verden mot et slags høydepunkt, byr De forente nasjoners 50-årsdag på en betimelig anledning til å stanse og reflektere over hvordan menneskeheten kollektivt kan møte sin fremtid. Det er i den senere tid faktisk kommet en rekke nyttige forslag til styrking av De forente nasjoner og til forbedring av kapasiteten til å koordinere nasjonenes respons på disse utfordringene.

Disse forslagene danner grovt sett tre kategorier. En gruppe tar hovedsakelig opp de byråkratiske, administrative og økonomiske problemer innenfor systemet i De forente nasjoner. En annen gruppe består av dem som foreslår å omdanne institusjoner som Det økonomiske og sosiale råd, Tilsynsrådet og Bretton Woods økonomiske institusjoner. Atter andre foreslår å foreta endringer i De forente nasjoners politiske struktur og etterlyser for eksempel en utvidelse av Sikkerhetsrådet og/eller en fornyet vurdering av selve FN-pakten.^[4]

De fleste av disse arbeidene er konstruktive; noen er også provoserende. Blant de mest balanserte og gjennomtenkte er rapporten fra Kommisjonen for global styring, kalt Our Global Neighborhood, som argumenterer for en bred anerkjennelse av nye verdier så vel som for strukturelle reformer i FN-systemet.^[5]

Det er med tanke på å bidra til den pågående diskusjonen og konsultasjonen rundt dette viktige spørsmålet at Bahá'í International Community er blitt tilskyndet til å dele sine synspunkter.

Vårt perspektiv baserer seg på tre innledende forslag. For det første må diskusjoner om De forente nasjoners fremtid finne sted innenfor den brede rammen av den internasjonale ordens utvikling og retning. De forente nasjoner har utviklet seg sammen med andre store institusjoner i den senere del av det tjuende århundre. Det er samlet sett disse institusjoner som vil definere – og selv formes av – den internasjonale ordens fremvekst. Derfor må De forente nasjoners oppgave, rolle, driftsprinsipper og aktiviteter undersøkes kun i lys av hvordan de passer innenfor den internasjonale ordens videre siktemål.

For det andre: Siden menneskeheten som gruppe er én og udelelig, blir hvert medlem av slekten betrodd i helhetens forvaring når det fødes inn i verden. Denne forbindelsen mellom individet og de kollektive institusjoner utgjør det moralske grunnlag for flesteparten av de øvrige rettigheter – hovedsakelig av økonomisk og sosial art – som De forente nasjoners apparat forsøker å definere på tilsvarende vis. Den tjener også til å definere et altoverveiende formål for den internasjonale ordens opprettelse og beskyttelse av individets rettigheter.

For det tredje: Diskusjonene om den internasjonale ordens fremtid må nødvendigvis involvere og engasjere menneskeheten som helhet. Denne diskusjonen er så viktig at den ikke kan begrenses til ledere – det være seg i statsapparatet, i forretningslivet, det akademiske miljø, religion, eller i det sivile samfunns organisasjoner. Denne diskusjonen må tvert imot oppta kvinner og menn på grasrotnivå. Bred deltagelse vil gjøre prosessen selvforsterkende ved å høyne bevisstheten om verdensborgerskap og øke støtten for en utvidet internasjonal orden.

II. Erkjenne den historiske sammenheng: En appell til verdens ledere

Bahá'í International Community betrakter den nåværende forvirringen i verden og den katastrofale tilstanden i menneskers anliggender som en naturlig fase i en organisk prosess som i siste instans og uunngåelig leder til at menneskeslekten forenes i en eneste samfunnsordning med samme grenser som planeten har.

Som en distinkt, organisk enhet gjennomgår menneskeslekten utviklingstrinn som er analoge med enkeltmedlemmenes liv på spedbarnsstadiet og barndomstrinnet, og den befinner seg nå i sin turbulente ungdomstids kulminasjonsperiode og nærmer seg sin lenge forventede overgang til moden alder.^[6] Den globale integrasjonsprosessen, som allerede er en realitet innen forretning, finans og kommunikasjon, begynner nå å materialisere seg på den politiske arena.

Historisk sett har plutselige og katastrofale begivenheter fått denne prosessen til å skyte fart. Det var ødeleggelsene under 1. og 2. verdenskrig som avfødte Nasjonenes Forbund og De forente nasjoner. Hvorvidt også fremtidige prestasjoner skal oppnås etter like ubeskrivelige skrekksener eller vinne tilslutning gjennom handling båret av viljen til rådslagning, er valget overfor alle som bor på jorden. Å la være å gå til besluttsom handling ville være utilgivelig uansvarlig.

Siden suverenitet for tiden tilligger nasjonalstaten, er oppgaven med å fastsette den nøyaktige arkitekturen i den fremvoksende internasjonale orden en forpliktelse som påhviler statsoverhoder og regjeringer. Vi oppfordrer ledere på alle nivåer til å gå inn i en bevisst rolle til støtte for å sammenkalle verdens ledere før utgangen av dette århundre for å drøfte hvordan den internasjonale orden kan omdefineres og restruktureres for å møte de utfordringer verden står overfor. Slik noen har foreslått, kunne denne sammenkomsten kalles Verdenstoppmøtet om global styring.^[7]

Dette foreslåtte verdensmøtet kunne bygge på erfaringene som ble høstet fra serien av meget vellykkede FN-konferanser tidlig i 1990-årene. Disse konferansene – som innbefattet Barnetoppmøtet i 1990, Rio-konferansen i 1992, Verdenskonferansen om menneskerettigheter i 1993, Den internasjonale konferanse om befolkning og utvikling i 1994, Verdensmøtet om sosial utvikling i 1995 og Den fjerde verdenskonferanse om kvinner i 1995 – etablerte en ny metodikk for globale drøftelser av kritiske spørsmål.

En nøkkel til suksess i disse drøftelsene har vært den betydelige deltagelsen fra sivilsamfunnets organisasjoner. Omhyggelige forhandlinger mellom statsdelegasjoner om forandringer i verdens politiske, sosiale og økonomiske strukturer er tilført informasjon og formet av det sterke engasjementet fra disse organisasjoners side, og det speiler gjerne de behov og bekymringer som folk på grasrota har. Det er også viktig at i hvert enkelt tilfelle satte de forsamlede verdensledere legitimitetens og enighetens stempel på konferansens prosesser i nærvær av det sivile samfunn og de globale media.

I sine forberedelser til det foreslåtte møtet vil verdens ledere gjøre klokt i å ta hensyn til det som her er lært, å nå ut til en så vid krets som mulig og sikre seg velvilje og støtte hos verdens folk.

Noen frykter at internasjonale politiske institusjoner uunngåelig utvikler seg mot overdreven sentralisering og utgjør et uberettiget lag av byråkrati. Det må sies eksplisitt og sterkt at eventuelle nye strukturer for global styring ut fra både prinsipielle og praktiske hensyn må sikre at beslutningsansvaret forblir på passende nivåer.^[8]

Å oppnå den riktige balansen kan ikke alltid være lett. På den ene side kan ekte utvikling og virkelig fremgang oppnås bare av folk selv, ved individuell og kollektiv handling, som reaksjon på de spesielle bekymringer og behov som tid og sted frembyr. Man kan hevde at desentralisert ledelse er den ufravikelige betingelsen for utvikling.^[9] På den annen side krever den internasjonale orden åpenbart en grad av global styring og koordinering.

I samsvar med de ovenfor skisserte prinsipper for desentralisering må internasjonale institusjoner derfor gis myndighet til å gå til handling kun i saker av internasjonal interesse der stater ikke kan handle på egen hånd, eller til å intervensere for å beskytte folks og medlemsstaters rettigheter. Alle andre saker bør henvises til nasjonale og lokale institusjoner.^[10]

I sin planlegging av et spesifikt rammeverk for den fremtidige verdensorden bør ledere enn videre tilegne seg oversikt over et bredt spekter av måter å nærme seg ledelse på. Snarere enn at løsningen utformes med ett enkelt av de anerkjente styringsystemer som modell, kan den inkorporere, samstemme og i sitt rammeverk oppta slike sunne elementer som er å finne i hvert av dem.

For eksempel er det føderale system én av de gjennomprøvede styringsmodeller som kan innpasse verdens mangfold i et forenet rammeverk. Føderalismen har vist seg å være effektiv i desentraliseringen av myndighet og beslutningstagen i store, komplekse og uensartede stater samtidig som den bevarer en grad av helhetlig enhet og stabilitet. En annen modell som er verdt å undersøke, er samveldet, som på det globale plan ville la helhetens interesse gå foran en enkelt nasjons interesser.

Ekstraordinær forsiktighet må utvises ved utformingen av arkitekturen for den internasjonale orden slik at den ikke over tid forfaller til noen form for tyranni, fåmannsvelde eller demagogi som korrupperer livet og maskineriet i de politiske institusjoner som ordenen består av.

Under gjennomgangen av FN-paktens første tiår fremla Bahá'í International Community i 1955 en uttalelse overfor De forente nasjoner, basert på ideer uttrykt av Bahá'u'lláh nesten et århundre tidligere. "Bahá'í-forståelsen av verdensorden er definert i disse ordelag: En overordnet verdensstat i hvis favør alle verdens nasjoner har oppgitt ethvert krav om å føre krig, visse rettigheter til å beskatning og alle rettigheter til å være militært rustet, unntatt for å bevare indre orden innenfor nasjonenes respektive områder. Denne staten vil måtte inkludere et internasjonalt utøvende organ som makter å utøve

den høyeste og uimotsigelige myndighet overfor ethvert gjenstridig medlem av samveldet; et verdensparlament hvis medlemmer velges av folkene i sine respektive land, og hvis valg bekreftes av deres respektive myndigheter; en høyeste domstol hvis kjennelse har bindende virkning selv i tilfeller hvor de berørte parter ikke frivillig har gått med på å fremlegge sin sak for dens vurdering.”^[11]

Skjønt vi tror at denne formuleringen av en verdensregjering på en og samme tid er det endelige sikkerhetstiltak for menneskeheten og dens uunngåelige skjebne, innser vi at dette representerer et langsiktig bilde av et globalt samfunn. Siden tingenes nåværende stillstand er så presserende, krever verden dristige, praktiske og handlekraftige strategier som går lengre enn inspirerende visjoner for fremtiden. Ved at man fokuserer på et engasjerende begrep, trer det fra morasset av motstridende synspunkter og doktriner likevel frem en klar og konsekvent retning for utviklingsbasert forandring.

III. Definere FNs rolle i den gryende internasjonale orden

De forente nasjoner var midtpunktet i det internasjonale system skapt av seierherrene fra 2. verdenskrig og tjente som et forum for internasjonal dialog i de lange tiårene med ideologisk konflikt mellom Østen og Vesten. I årenes løp er mandatet blitt utvidet til å inkludere ikke bare internasjonal standardisering og fremhjelp for sosial og økonomisk utvikling, men også fredsbevarende operasjoner i flere verdensdeler.

I samme periode har den politiske virkelighet i vår verden gjennomgått en dramatisk forandring. Ved tiden for FNs etablering fantes det rundt femti uavhengige stater. Dette tallet har vokst til over 185. Ved slutten av 2. verdenskrig var det regjeringer som var hovedaktørene på den globale scene. I dag har den voksende innflytelsen fra organisasjoner i det sivile samfunn og fra multinasjonale bedrifter skapt et mye mer innviklet politisk landskap.

Til tross for den voksende kompleksiteten i sin virksomhet har De forente nasjoner beholdt mer eller mindre samme struktur som ble utformet for en ny internasjonal organisasjon for omtrent femti år siden. Det er derfor ikke overraskende at organisasjonens femtiårsdag har stimulert til en ny dialog om dens evne til å møte det 21. århundres politiske realiteter. Dessverre har det i denne dialogen vanket langt mer kritikk enn ros.

Mesteparten av kritikken mot De forente nasjoner baserer seg på sammenligninger med ledende organisasjoners virksomhet i den private sektor eller på målinger som forholder seg til oppskrudde startforventninger. Skjønt noen spesifikke sammenligninger kan være nyttige ved å øke effektiviteten i De forente nasjoner, er de mer generelle betraktninger av denne typen i grunnen urimelige. De forente nasjoner mangler ikke bare den klare myndighet, men også de nødvendige ressurser til å fungere effektivt i de fleste tilfeller. Beskyldninger om FNs svikt er faktisk anklager mot medlemsstatene selv.

Bedømt isolert fra den virkelighet som De forente nasjoner virker innenfor, vil organisasjonen alltid synes å være mangelfull og ineffektiv. Hvis den imidlertid betraktes som én del av en større utviklingsprosess i systemer av internasjonalt omfang, vil analysens klare lys forskyves fra FNs mangler og fiaskoer til organisasjonens seiere og prestasjoner. Innenfor et evolusjonært tenkesett byr De forente nasjoners tidlige erfaring på en rik kilde til læring om organisasjonens fremtidige rolle innenfor det internasjonale system.

Et evolusjonært tenkesett forutsetter evnen til å forestille seg en institusjon innenfor en vid tidsramme der man oppfanger dens iboende utviklingspotensial, identifiserer grunnprinsippene for dens vekst, utformer sterke strategier for kortsiktig gjennomføring og til og med venter radikale avbrudd underveis.

Å studere De forente nasjoner fra denne synsvinkelen avdekker viktige anledninger til å styrke det nåværende systemet uten omfattende restrukturering av organisasjonens hovedinstitusjoner eller omfattende omforming av dens kjerneprosesser. Vi hevder faktisk at ingen forslag til reform av FN kan gi høy effekt med mindre anbefalingene har indre samsvar og styrer FN langs en planlagt utviklingslinje mot en tydelig og aktuell rolle innenfor fremtidens internasjonale orden.

Vi tror kombinasjonen av de her beskrevne anbefalinger oppfyller disse forutsetningene, og at å vedta dem ville representere et forsiktig, men viktig skritt mot å bygge en mer rettferdig verdensorden.^[12]

A. Revitalisere Generalforsamlingen

Grunnlaget for ethvert styringssystem er at det er loven som hersker, og den lovgivende forsamling er hovedinstitusjonen som utbrer loven. Mens lokale og nasjonale lovgivende forsamlingers autoritet i alminnelighet blir respektert, har regionale og internasjonale lovgivende organer vært gjenstand for frykt og mistanke.

De forente nasjoners Generalforsamling er i tillegg blitt angrepet for sin ineffektivitet. Skjønt noen av anklagene rettet mot den har vært grunnløse, er det minst to svakheter som hemmer Generalforsamlingens evne til slagkraftig handling.

For det første legger den nåværende ordningen utilbørlig vekt på nasjonal suverenitet, noe som resulterer i en merkelig blanding av anarki og konservatisme. I en reformert utgave av De forente nasjoner vil den lovgivende gren og dens valgsystem måtte representere verdens folk så vel som nasjonalstatene på en mer nøyaktig måte.^[13]

For det andre er Generalforsamlingens resolusjoner ikke bindende hvis de ikke blir ratifisert separat som en traktat av hver medlemsstat. Hvis dagens situasjon, som setter statlig suverenitet over alle andre hensyn, skal vike for et system som kan hensyn til en enhetlig og innbyrdes avhengig menneskehets interesser, må Generalforsamlingens resolusjoner – innenfor et begrenset saksfelt – gradvis oppnå lovs kraft, med bestemmelser om både tvang og sanksjoner.

Disse to manglene er nært forbundet ettersom majoriteten av verdens folk, mistenksomme og engstelige overfor en verdensregjering, er lite villige til å underordne seg en internasjonal institusjon med mindre den selv er mer representativ i ekte forstand.^[14]

På kort sikt er likevel fem praktiske tiltak mulige for å styrke Generalforsamlingen, bedre dens omdømme og bringe den på linje med en mer langsiktig retning.

1. Skjerpe minstekravene til medlemskap

Minimumsstandarder for en regjeringens adferd overfor sitt folk er blitt godt fastslått i den generelle erklæringen om menneskerettigheter og i påfølgende internasjonale traktater, kollektivt omtalt som den internasjonale loven om menneskerettigheter.

Uten en urokkelig forpliktelse til regulære og periodiske valg med allmenn deltagelse i hemmelige valg, til ytringsfrihet og til andre slike menneskeretter står en medlemsstat i veien for en aktiv og fornuftig deltagelse fra det store flertall av sin befolkning i dens eget samfunns anliggender.

Vi foreslår at det bør være konsekvenser for medlemsstater som krenker disse standardene. Likeledes bør nasjoner som søker anerkjennelse, nektes medlemskap inntil de åpent antar disse standardene eller gjør synlige anstrengelser for å bevege seg i retning av dem.

2. Utnevne en kommisjon for å studere grenser og grenseområder

Uavklarte irredentiske krav fortsetter å være en hovedkilde til konflikt og krig og fremhever det kritiske behovet for generell enighet om nasjonale grenser. Slike traktater kan man kun komme frem til etter en vurdering av den vilkårlige måten mange nasjonalstater opprinnelig ble definert på, og av alle uavklarte krav fra nasjoner og etniske grupper.

Vi mener at heller enn å henvise slike krav til den internasjonale domstolen ville det være best å opprette en spesiell internasjonal kommisjon for å undersøke alle krav vedrørende internasjonale grenser og derpå, etter nøye overveielse, å komme med anbefalinger om tiltak.^[15] Resultatene ville tjene som et system for tidlig varsling om økende spenning blant sivile eller etniske grupper og for bedømmelse av trusler i situasjoner som drar nytte av tidlig forebyggende diplomati.

For å etablere et ekte fellesskap av nasjoner i det lange løp vil det være nødvendig med en endelig avgjørelse av alle grensetvister. Denne undersøkelsen ville tjene denne hensikten.

3. Forsøke å finne nye økonomiordninger

Det årlige budsjettunderskuddet blir hovedsakelig utløst av enkelte medlemsstaters manglende vilje til punktlig betaling av sine generelle avgifter, og parett med manglende

myndighet til å innkreve eventuelle påløpne renter grunnet denne forsinkelsen blir det ytterligere forverret av byråkratisk ineffektivitet i deler av virksomheten, og dermed tvinges FN inn i en krisehåndteringsmentalitet.

Frivillig innbetaling fra medlemsstater vil aldri være en pålitelig fremgangsmåte for å finansiere en internasjonal institusjon. Det må uttenkes kraftige fremgangsmåter til inntektsvervelse så FN-maskineriet kan fungere knirkefritt. Vi foreslår at det umiddelbart utpekes en ekspertarbeidsgruppe til å begynne et aktivt søk etter løsninger.

I sitt studium av alternativer bør arbeidsgruppen være oppmerksom på flere grunnleggende prinsipper. Det bør for det første ikke være noen avgift uten representasjon. I rimelighetens og rettferdighetens interesse bør avgiftene for det andre være gradert. For det tredje bør man ikke overse mekanismer for å oppmuntre til frivillige bidrag fra individer og samfunn.^[16]

4. Inngå en forpliktelse til et universelt hjelpespråk og en felles skrift

De forente nasjoner, som for tiden bruker seks offisielle språk, ville få vesentlige fordeler ved enten å velge ett eneste eksisterende språk eller skape et nytt til bruk som hjelpespråk i alle sine fora. Et slikt trinn har lenge vært forfektet av mange grupper, fra esperantister til Bahá'í International Community.^[17] I tillegg til å spare penger og forenkle byråkratiske prosedyrer vil et slik trekk bidra til å fremme en ånd av enhet.

Vi foreslår å utnevne en kommisjon på høyt nivå, med medlemmer fra forskjellige regioner og relevante felt, herunder lingvistikk, økonomi, samfunnsvitenskap, utdanning og mediene, for å påbegynne et grundig studium av spørsmålet om et internasjonalt hjelpespråk og valg av felles skrift.

Vi forutser at verden til sist ikke kan gjøre annet enn å velge ett eneste allment anerkjent hjelpespråk og én skrift som læres i skoler over hele verden, som et tillegg til språket eller språkene i det enkelte land. Formålet ville være å lette overgangen til et globalt samfunn ved å bedre kommunikasjonen mellom nasjonene, å redusere administrasjonsutgiftene for forretningsliv, myndigheter og andre involverte i global virksomhet, og å fremme hjerteligere forhold i alminnelighet mellom alle medlemmer av menneskefamilien.^[18]

Dette forslaget bør ikke leses på en snever måte. Det ser på ingen måte for seg en tilbakegang for noen levende språk eller kulturer.

5. Utforske muligheten for én felles internasjonal valuta

Behovet for å fremme innføringen av en global valuta som en viktig del i integreringen av den globale økonomien er innlysende. Økonomer tror at en felles valuta blant sine fordeler har en demping av uproduktiv spekulasjon og uforutsigbare markeds-svingninger, fremmer en utjevning av inntekter og priser over hele verden og dermed fører til betydelige innsparinger.^[19]

Muligheten for innsparinger fører ikke til handling med mindre det foreligger overveldende bevis vedrørende skeptikeres relevante bekymringer og tvil, ledsaget av en troverdig gjennomføringsplan. Vi foreslår at det utpekes en kommisjon bestående av de dyktigste regjeringsledere, akademikere og fagfolk som umiddelbart begynner å vurdere de økonomiske fordeler og politiske kostnader ved en felles valuta og å gjøre seg tanker om en effektiv måte innføre den på.

B. Utvikle en meningsfull utøvende funksjon

På det internasjonale plan er gjennomføringen av en kollektiv sikkerhetspakt den aller viktigste utøvende funksjon.^[20]

Kollektiv sikkerhet innebærer en bindende traktat mellom nasjoner om å opptre sammen mot trusler mot kollektivet. Paktens effektivitet avhenger av i hvilken grad medlemmene forplikter seg overfor det kollektive gode, selv om de er motivert av en sans for opplyst egeninteresse.

I De forente nasjoner utføres gjennomføringsrollen hovedsakelig av Sikkerhetsrådet, mens andre av det utøvende organs funksjoner deles med sekretariatet. Begge hindres i oppfyllelsen av sine mandatfestede roller. Sikkerhetsrådet lider av en manglende evne til å gjennomføre besluttsomme tiltak. Sekretariatet er under press grunnet de kompliserte krav fra medlemsstatene.

På kort sikt er fire praktiske tiltak mulige for å styrke De forente nasjoners utøvende funksjon.

1. Begrense bruken av vetorett

FN-paktens opprinnelige hensikt med å gi de fem permanente medlemmene vetorett var å hindre at Sikkerhetsrådet tillot militære tiltak mot et permanent medlem eller krevde bruk av dets styrker mot dets vilje.^[21] Etter den kalde krigs begynnelse er vetoretten blitt brukt gjentatte ganger av grunner som har med regional eller nasjonal sikkerhet å gjøre.

I sin uttalelse av 1955 om FN-reformer argumenterte Bahá'í International Community for en gradvis fjerning av begrepene "permanent medlemskap" og "vetorett" i takt med at tilliten til Sikkerhetsrådet ville stige. I dag, førti år senere, bekrefter vi igjen dette standpunktet. Imidlertid foreslår vi også, som et overgangstrinn, å innføre tiltak for å beskjære utøvelsen av vetoretten, og da for å avspeile paktens opprinnelige hensikt.

2. Institusjonalisere militære ad hoc-ordninger

For å støtte De forente nasjoners fredsbevarende virksomheter og øke troverdigheten for Sikkerhetsrådets resolusjoner bør det opprettes en internasjonal styrke.^[22] Dens lojalitet til FN og dens uavhengighet av nasjonale betraktninger må sikres. Kommando over og styring av en slik fullt væpnet styrke ville tilligge Generalsekretæren under

Sikkerhetsrådets myndighet. Dens finanser ville imidlertid bli fastsatt av Generalforsamlingen. I opprettelsen av en slik styrke ville Generalsekretæren søke å hente dyktig personell fra alle regioner i verden.

Hvis denne styrken blir satt ut i livet på riktig måte, vil den også gi en følelse av sikkerhet som kunne oppmuntre til skritt i retning av alminnelig nedrustning og dermed gjøre et direkte forbud mot alle masseødeleggelsesvåpen mulig.^[23] Dessuten ville det, i tråd med prinsippet om kollektiv sikkerhet, gradvis bli forstått at stater behøver å stå rustet bare av hensyn til eget forsvar og opprettholdelse av indre orden.

Som et umiddelbart skritt mot opprettelsen av denne styrken kunne det nåværende systemet med ad hoc-ordninger institusjonaliseres for å etablere regionale kjernestyrker for hurtig utplassering ved en krise.

3. Anvende begrepet kollektiv sikkerhet på andre problemer i det globale fellesskap

Noen hevder at skjønt prinsippet om kollektiv sikkerhet opprinnelig ble unnfanget i forbindelse med trussel om militær aggresjon, kan det nå anvendes på en videre måte overfor alle trusler som, skjønt de virker lokale, faktisk er resultatet av det komplekse sammenbruddet i dagens globale orden. Disse truslene inkluderer, men er ikke begrenset til, internasjonal narkotikahandel, matsikkerhet og fremveksten av nye globale epidemier.^[24]

Vi tror at dette temaet vil måtte tas opp på dagsordenen i det foreslåtte Verdensmøtet. Imidlertid er det usannsynlig at romslige formuleringer av kollektiv sikkerhet ville forebygge den grunnleggende årsaken til militær aggresjon.

4. Videreføre vellykkede FN-institusjoner med uavhengig utøvende funksjon

Noen av de mer uavhengige organisasjoner i FN-familien, som UNICEF, Den internasjonale luftfartsorganisasjon (ICAO), Det internasjonale postforbund (UPU), Den internasjonale telegraf- og kommunikasjonsunion (ITCU), Den internasjonale arbeidsorganisasjonen (ILO) og Verdens helseorganisasjon (WHO), har hatt iøynefallende fremgang på fokuserte, men viktige områder av internasjonal interesse.

Stort sett har disse organisasjonene allerede sin egen utøvende funksjon. Deres uavhengighet bør beholdes og forsterkes som en del av den internasjonale utøvende funksjon.^[25]

C. Styrke den internasjonale domstol

I ethvert styringssystem er en sterk rettslig funksjon nødvendig for å moderere kreftene i systemets øvrige deler og for å formulere, utbre, beskytte og håndheve rettferdighet. Ønsket om å skape et rettferdig samfunn har vært blant de fundamentale

krefter i historien^[26] – og utvilsomt vil ingen varig verdenssivilisasjon kunne bli grunnlagt med mindre den er fast fundert på prinsippet om rettferdighet.

Rettferdighet er kraften som kan omsette den gryende bevisstheten om menneskehetens enhet til en kollektiv vilje hvorved de nødvendige strukturer for globalt samfunnsliv trygt kan etableres. I en tidsalder der verdens folk i økende grad får adgang til informasjon av alle slag og til et mangfold av ideer, vil rettferdighet gjøre seg gjeldende som det rådende prinsipp for all vellykket sosial organisering.

På individnivå er rettferdighet den evne i menneskets sjel som setter hver person i stand til å skjelne sannhet fra falskhet. Bahá'u'lláh hevder at i Guds øyne er rettferdighet “elsket høyest av alt” siden den lar den enkelte å se med egne øyne istedenfor med andres øyne, å vite ved egen kunnskap heller enn ved sin nestes eller gruppes kunnskap.

På gruppenivå er sansen for rettferdighet et uunnværlig kompass i kollektiv beslutningstaking fordi den er det eneste middel som enhet i tanke og handling kan oppnås ved. Rettferdighet er, så langt fra å oppmuntre den straffende holdningen som ofte har ikledt seg dens navn i fortiden, det praktiske uttrykk for bevisstheten om at i oppnåelsen av fremgang for menneskene er individets og samfunnets interesser uløselig forbundet. I den grad rettferdighet blir et ledende anliggende for menneskers samhandling, fremmes det et rådslagningsklima som tillater uhildet granskning av alternativer og valg av egnede fremgangsmåter. I et slikt klima vil det være langt mindre sannsynlig at de uopphørlige tendensene til manipulering og partiskhet påvirker beslutningsprosessens retning.

Et slikt rettferdighetsbegrep vil gradvis bli styrket ved at man innser at i en gjensidig avhengig verden er individets og samfunnets interesser uløselig sammenflettet. I denne henseende er rettferdighet en tråd som må innveves i betraktningen av ethvert samspill, det være seg i familien, i nabolaget eller på det globale plan.

I det nåværende FN-systemet ser vi grunnlaget for en styrket verdensdomstol. Den internasjonale domstolen ble etablert i 1945 som De forente nasjoners viktigste rettslige organ, og domstolen kjennetegnes av mange positive elementer. For eksempel søker det nåværende systemet for utvelgelse av dommere å skape et juridisk panel sammensatt av representanter fra et vidt spekter av folkeslag, regioner og rettssystemer.^[27]

Domstolens største mangel er at den er uten myndighet til å utferdige juridisk bindende avgjørelser, unntatt i de tilfellene hvor stater på forhånd har valgt å bli bundet av dens avgjørelser. Uten domsmyndighet makter domstolen ikke å administrere rettferdighet.^[28] Med tiden vil verdensdomstolens avgjørelser bli bindende og kunne håndheves overfor alle stater; men på kort sikt kunne verdensdomstolen styrkes ved to andre tiltak.

1. Utvide domstolens jurisdiksjon

For tiden begrenses domstolens jurisdiksjon til et par kategorier av tilfeller, og bare nasjoner har rett til å bringe en sak inn for domstolen. Vi foreslår at i tillegg til medlemsstater bør også andre organer ved De forente nasjoner gis rett til å forelegge saker for domstolen.

2. Koordinere særdomstolene

Den Internasjonale domstolen bør fungere som en paraply for eksisterende og nye særdomstoler som avgjør tvister og feller dom i internasjonale saker innenfor spesifiserte særrområder.

Tidlige komponenter i et enhetlig system er allerede å finne i de spesialiserte domstolene for voldgift i slike saker som handel og transport og i forslagene om slike organer som en internasjonal straffedomstol og et kammer for miljø saker. Andre saksområder som det kunne være behov for å behandle under et slikt system, ville inkludere domstoler for internasjonal terrorisme og narkotikahandel.

IV. Utløse individets kraft: En kritisk utfordring i den gryende internasjonale orden

De styrende institusjoner på alle nivåer har som hovedmål å fremme menneskenes sivilisasjon. Dette målet er vanskelig å nå uten at menneskeheten som helhet deltar i samfunnets liv og anliggender på en inspirert og intelligent måte.

Med fokus på å bygge institusjoner og skape et fellesskap av nasjoner har internasjonale institusjoner historisk sett forblitt fjernt fra det som verdens folk tenker og føler. Siden folk flest er adskilt fra den internasjonale arena av flere administrative lag og forvirres av medias dekning av internasjonale nyheter, har de ennå ikke utviklet en følelse av samhörighet med institusjoner som De forente nasjoner. Bare de individer som har hatt en viss adgang til den internasjonale arena gjennom kanaler som det sivile samfunns organisasjoner, synes å være i stand til å identifisere seg med disse institusjonene.

Paradoksalt nok kan internasjonale institusjoner ikke utvikle seg til et effektivt og modent styringsnivå og nå det hovedmål å fremme menneskenes sivilisasjon hvis de ikke anerkjenner og pleier det gjensidige avhengighetsforholdet mellom seg og verdens folk. En slik anerkjennelse ville sette i gang en god sirkel av tillit og støtte som ville påskynde overgangen til en ny verdensorden.

Oppgavene forbundet med utviklingen av et verdenssamfunn krever kapasitetsnivåer som langt overgår noe menneskeslekten hittil har maktet å mønstre. Å nå disse nivåene vil kreve en enorm utvidelse av enkeltmenneskets kunnskapstilgang. Internasjonale institusjoner vil lykkes i å hente frem og styre de slumrende utviklingsmuligheter hos verdens folk i den grad deres myndighetsutøvelse modereres av at de forplikter seg til å

vinne tillit, respekt, og oppriktig støtte hos dem hvis handlinger de søker å styre, og til åpent og i størst mulig utstrekning å rådslå med alle dem som får sine interesser berørt.

Individer som blir tryggere og mer respektfulle overfor disse institusjoner, vil i sin tur kreve at deres nasjonale myndigheter øker sin støtte, både politisk og økonomisk, til den internasjonale orden. Med økt innflytelse og makt vil de internasjonale institusjoner i sin tur bli bedre stilt til å gjennomføre ytterligere tiltak for å etablere en legitim og effektiv verdensorden.

Sammen med tiltak for å styrke sin egen struktur trenger De forente nasjoner å ta initiativer som utløser alle menneskers latente evne til å delta i denne ansporende prosessen. Med dette for øye er det berettiget å ta opp til særlig overveielse visse temaer som påskynder individets og samfunnets fremgang. Blant dem er fire prioriterte områder – å fremme økonomisk utvikling, å beskytte menneskerettigheter, å høyne kvinners status og å understreke etisk utvikling – så nært knyttet til å fremme sivilisasjonen at de må fremheves som en del av De forente nasjoners dagsorden.

A. Fremme økonomisk utvikling

Uansett hvor oppriktig de ble utarbeidet og gjennomført, så har strategier for økonomisk utvikling fulgt av De forente nasjoner, Verdensbanken og et antall regjeringer i løpet av de siste femti år, ikke på langt nær oppfylt forhåpningene. I store deler av verden er kløften blitt bredere mellom dem som “har” og dem som “ikke har”, og med det stadige gapet i inntektsnivåer fortsetter den å vokse. Sosiale problemer er ikke blitt færre. Av forbrytelser og sykdom foregår det faktisk ikke bare en økning; de er også i ferd med å bli endemiske og vanskeligere å bekjempe.

Disse fiaskoene kan spores tilbake til flere faktorer. De inkluderer et feilrettet fokus på storskalaprojekter og byråkratisk oversentralisering, urettferdige betingelser i internasjonal handel, utbredt korrupsjon som tillates å florere i systemet, utelukkning av kvinner fra beslutningsprosesser på alle nivåer, en generell mangel på evnen til å sikre at ressurser når de fattige, og en omdirigering av utviklingsressurser til militærindustrien.

En uhildet undersøkelse av disse faktorene avslører en felles systematisk og grunnleggende feil i det nåværende mønsteret for økonomisk utvikling: materielle behov behandles ofte uten hensyn til de åndelige faktorer og deres motiverende kraft.

Utvikling bør ikke forveksles med å skape et forbrukersamfunn uten bærekraft. Sann velstand omfatter så vel åndelig som materielt velvære. Mat, drikke, husvære og en grad av materielt velbefinnende er nødvendig, men mennesker kan ikke og vil aldri finne tilfredsstillende i disse nødvendighetene. Det er heller ikke tilfredshet å finne i de noe mer uåpnelige materielle oppnåelser som sosial anerkjennelse eller politisk makt. I siste instans tilfredsstillende ikke en gang intellektuelle prestasjoner våre dypeste behov.

Det er i lengselen etter noe mer, noe hinsides oss selv, at menneskeåndens virkelighet kan forstås på riktig måte. Skjønt den åndelige siden ved vår natur fordunkles av

hverdagens kamp for materielle resultater, kan vårt behov for det oversanselige ikke overses i lengden. Derfor må et bærekraftig utviklingsmønster omhandle både menneskenes åndelige higen og deres materielle behov og ønsker.

Utdannelse er den beste investeringen i økonomisk utvikling. "Mennesket er den ypperste talisman. Mangelen på riktig oppdragelse har imidlertid berøvet mennesket hva det naturlig besitter," skriver Bahá'u'lláh. "Betrakt mennesket som en grube rik på edelstener av uvurderlig verdi. Utdannelse alene kan bringe den til å åpenbare sine skatter og sette menneskeheten i stand til å dra nytte av dem."^[20] Utdannelse innebærer mer enn en prosess der man behersker en snever kunnskapsmengde eller tilegner seg et sett av psykososiale ferdigheter. Utdannelse, som i sannhet bør være det grunnleggende krav til utvikling, må også lære ut prosesser for kunnskapstilegnelse, kultivere evnen til tenkning og resonnement og tilføre studenten uunnværlige moralske egenskaper.

Det er denne omfattende tilnærmingen til utdannelse som lar folk bidra til å skape rikdom og oppmuntrer til en rettferdig fordeling av den.^[30]

Ekte rikdom skapes når arbeid utføres ikke bare som et middel til å tjene til livets opphold, men også som en måte å bidra til samfunnet på. Vi hevder at meningsfylt arbeid er et grunnleggende behov for menneskesjelen, like viktig for individets riktige utvikling som næringsrik mat, rent vann og frisk luft er for det fysiske legeme.

Siden avhengighet åndelig sett er av en skadelige natur, er prosjekter som utelukkende fokuserer på å omfordele materiell rikdom, dømt til å mislykkes i det lange løp. Fordeling av rikdom må søkes oppnådd på en effektiv og rettferdig måte. Faktisk må den bli tett integrert med verdiskapningsprosessen.

Vi foreslår følgende anbefaling til FN-systemet for å fremme en mer effektiv utvikling.

Igangsetting av en besluttsom kampanje for å gjennomføre Agenda 21

Handlingsplanen formulert ved FN-konferansen om miljø og utvikling innarbeidet et vidt spekter av synspunkter fra det sivile samfunn og et sett av prinsipper ikke ulike dem som finnes i denne uttalelsen. Dessverre er lite blitt gjort av medlemsstatene for å iverksette de tiltak som er beskrevet i planen.

Hvis målene i Agenda 21 skal bli behandlet og oppnådd, er det nødvendig med en utvidet innsats som i sin natur er ulik, men i omfang og engasjement er sammenlignbar med Marshallplanen for gjenreisningen av etterkrigstidens Europa. I dette tilfelle ville Bretton Woods-institusjonene bli bedt om å lansere en klar kampanje for å påskynde nasjonale gjennomføringsbestrebelse. Et mandat av denne natur kan bare komme som et resultat av en konferanse lik de første Bretton Woods-møtene for femti år tilbake og viet en helhetlig undersøkelse av disse institusjonene. Formålet med denne undersøkelsen ville være å gjøre tilstrekkelige ressurser tilgjengelige for verdens folk slik at de kan iverksette lokale initiativer. Konferansen kunne også utvide sin dagsorden for å ta opp dypereliggende problemer innenfor global økonomisk sikkerhet gjennom omdefineringen av eksisterende institusjoner eller opprettelsen av nye strukturer.^[31]

Hvis dette nye maskineriet blir vellykket, kan det også utvides til å koordinere gjennomføringen av de tiltak som man kom frem til på det nylig avholdte sosiale verdensmøtet.

B. Beskytte grunnleggende menneskerettigheter

I løpet av de fem tiårene etter at De forente nasjoner ble grunnlagt, har det vokst frem en forståelse av at menneskerettigheter må anerkjennes og beskyttes internasjonalt hvis man skal skape fred, sosial fremgang og økonomisk velstand.

Grunnlaget for internasjonal enighet om menneskerettighetenes natur er den overmåte viktige Menneskerettighetserklæringen, som ble antatt av De forente nasjoner i 1948 og utdypet i to internasjonale avtaler – den internasjonale konvensjon om sivile og politiske rettigheter og den internasjonale konvensjon om sosiale, økonomiske og kulturelle rettigheter. I tillegg utpeker og fremmer rundt 75 andre konvensjoner og erklæringer like rettigheter for kvinner og barn, retten til fri religionsutøvelse og retten til utvikling, for å nevne bare noen få.

FNs nåværende menneskerettighetsregime har to hovedmangler: begrenset mulighet til tvang og oppfølging samt for liten vekt på de forpliktelser som følger med alle rettigheter.

Håndhevingen av menneskerettigheter på internasjonalt nivå må skje på en måte som ligner behandlingen av militær aggresjon under et kollektivt sikkerhetsregime. Overtredelse av menneskerettigheter i én stat må anses å angå alle, og tvangsmekanismer må sørge for en forenet respons fra det internasjonale samfunns side. Spørsmålet om når og hvordan det skal gripes inn for å beskytte menneskerettigheter, er det vanskeligere å besvare. Robust tvang vil kreve en høy grad av global enighet om hva som utgjør en åpenbar og overlagt krenkelse.

Viktige skritt mot global samstemmighet ble tatt i løpet av prosessen som ledet frem til Verdenskonferansen om menneskerettigheter i 1993, som entydig bekreftet at menneskerettigheter er allmenne, udelelige og innbyrdes avhengige, og som avsluttet den langvarige debatten om den relative betydningen av sivile og politiske rettigheter sammenlignet med sosiale, økonomiske og kulturelle rettigheter.^[32] Konferansens resolusjoner bekreftet også at menneskerettigheter må gjelde uten hensyn til forskjeller i rasebakgrunn, etnisk opphav, religiøs tro eller nasjonal identitet. De omfatter likestilling mellom kvinner og menn; de innbefatter de samme rettigheter til frihet vedrørende undersøkelse, informasjon og religiøs praksis for alle individer over hele verden; og de uttrykker alles rett til grunnleggende nødvendigheter som mat, husvære og helse.^[33] I tillegg til å bygge samstemmighet og styrke håndhevingen av menneskerettigheter er det viktig å sikre større forståelse for at det ved enhver rettighet også hefter et tilsvarende ansvar.

Retten til å anerkjennes som en person overfor loven antyder for eksempel også en forpliktelse til å adlyde loven – og til å gjøre både lovene og rettssystemet mer rettferdig. På det sosioøkonomiske område medfører retten til å gifte seg likeledes ansvaret for å støtte familieenheten, utdanne sine barn og behandle alle familiemedlemmer med respekt.^[34] Retten til å arbeide kan ikke skilles fra ansvaret for å utføre ens plikter etter beste evne. I videste forstand innebærer forestillingen om “allmenne” menneskerettigheter et ansvar for menneskeheten som helhet.

Mens det i siste instans er opp til individet å etterleve ansvaret på hvert slikt område, er det opp til internasjonale institusjoner å beskytte den tilknyttede menneskerettighet. Vi foreslår tre tiltak, med umiddelbar iverksetting.

1. Styrke FN-maskineriet for overvåkning, gjennomføring og oppfølging

De forente nasjoners maskineri for å overvåke, gjennomføre og følge opp regjeringers etterlevelse av internasjonale avtaler er utilstrekkelig. Menneskerettighetscenteret består av en svært liten profesjonell stab som kjemper for å støtte bestrebelsene på å overvåke at et land overholder alle traktater som det har ratifisert.

Vi tror ressursene som tildeles dette senteret, må økes dramatisk hvis det skal utføre sine plikter på riktig måte.

2. Oppmuntre til allmenn ratifisering av internasjonale konvensjoner om menneskerettigheter

Siden ratifisering av de internasjonale konvensjoner om menneskerettigheter skaper en forpliktelse for medlemsstatene, selv om den ikke kan håndheves i praksis, kunne Generalsekretæren og alle organer i FN benytte enhver anledning til å oppmuntre medlemsstatene til å gripe denne saken an. En krevende tidslinje for universell ratifisering er faktisk et inspirerende mål å sette for generalforsamlingen.

3. Sikre respekt for FNs overvåkningsorganer vedrørende menneskerettigheter

Ettersom mandatet for de menneskerettighetsovervåkende organer er av en meget alvorlig natur, må FN være spesielt påpasselig overfor oppfatninger skapt av strukturen og prosessene i disse organer og opptre like gjennomtenkt i løsningen av kompromitterende situasjoner.

Vi tror at det i løpet av nominasjonsprosessen ville være klokt å undersøke kvalifikasjonene hos medlemsstater i synlige posisjoner og å utelukke fra valg til medlemskap i Menneskerettskommisjonen og andre overvåkende organer enhver medlemsstat som ennå ikke har ratifisert de internasjonale konvensjoner. Selv om disse medlemsstater likevel ville være fullt i stand til å delta i drøftelser, ville dette beskytte De forente nasjoner mot en eventuelt pinlig og kompromitterende situasjon.

Vi tror også at ett enkelt unntak fra ovennevnte regel er berettiget. Medlemsstater som ikke er under granskning av FN, og som har tilstrekkelig beskyttelse for grunnleggende menneskerettigheter i sin egen grunnlov, men som ikke har kunnet fullføre ratifiseringsprosessen på grunn av interne politiske årsaker, bør ikke utestenges fra valg til synlige posisjoner.

Endelig virker det også klokt at medlemsstater som har ratifisert de internasjonale konvensjoner, men som granskes for grove menneskerettighetsbrudd, skal diskvalifiseres fra å velges til å bekle vervene ved konferanser og andre møter i Menneskerettskommisjonen. Dette vil forebygge at forhandlingene vidt og bredt oppfattes som spillfekteri.

C. Høyne kvinners status

Å skape en fredelig og bærekraftig verdensivilisasjon ville være umulig uten at kvinner deltar fullt ut på alle aktivitetsområder for mennesker.^[35] Skjønt dette forslaget i økende grad vinner støtte, er det en markert forskjell mellom å godta noe intellektuelt og å gjennomføre det i praksis.

Det er på tide at verdens institusjoner, som hovedsakelig er sammensatt av menn, bruker sin innflytelse til å fremme en systematisk inkludering av kvinner, ikke av nedlatenhet eller antatt selvoppofrelse, men som en handling motivert av troen på at kvinners bidrag er nødvendige for at samfunnet skal ha fremgang.^[36] Bare når kvinners bidrag blir verdsatt, vil de bli etterspurt og vevet inn i samfunnsveven. Resultatet vil bli en mer fredelig, balansert, rettferdig og fremgangsrik sivilisasjon.^[37]

De åpenbare biologiske forskjeller mellom kjønnene trenger ikke å gi opphav til ulikhet eller uenighet. De er snarere et aspekt ved komplementaritet. Hvis kvinners rolle som mødre blir behørig verdsatt, vil deres arbeid med å oppfostre og oppdra barn bli respektert og behørig belønnet. Det bør også erkjennes at rollen med å føde barn ikke gjør en person mindre egnet til å lede eller undergraver ens intellektuelle, vitenskapelige eller skapende yteevne. Det kan faktisk være en styrke.

Vi tror at forbedring på noen få kritiske fronter ville ha størst innvirkning på kvinners fremgang. Vi deler nedenstående perspektiver, som er grunnleggende for de anbefalinger som følger.

Først og fremst må man få bukt med vold mot kvinner og jenter – et av menneskerettighetenes mest åpenbare og utbredte misbruk. Vold har vært en uomgjengelig kjensgjerning for mange kvinner over hele verden, uansett rase, klasse, eller utdanning. Tradisjonelle oppfatninger i mange samfunn om at kvinner er mindreverdige eller en byrde, gjør dem til lette mål for sinne og frustrasjon. Selv sterke rettsmidler og tvangsmekanismer har liten virkning før de støttes av en holdningsendring hos menn. Kvinner vil ikke være trygge før en ny sosial samvittighet festner seg, en som vil gjøre at alene det å

gi uttrykk for nedlatende holdninger overfor kvinner, enn si å bruke noen form for fysisk vold, gir opphav til dyp skam.

For det andre forblir familien den grunnleggende byggesten i samfunnet, og oppførsel som ses og læres der, vil bli projisert på samhandling på alle andre samfunnsnivåer. Derfor må familieinstitusjonens medlemmer forandres slik at prinsippet om kvinners og menns likeverd blir en indre verdi. Hvis kjærlighetens og enhetens bånd dessuten styrker familieslektskapet, vil virkningen nå utenfor familiekreten og påvirke samfunnet som helhet.

For det tredje: Mens det overordnede mål for ethvert samfunn er å utdanne alle sine medlemmer, er det på det nåværende trinn i menneskenes historie størst behov for å utdanne kvinner og jenter.^[38] I over tjue år har studier konsekvent dokumentert at av alle mulige investeringer er utdanning av kvinner og jenter det som betaler seg best i form av sosial utvikling, utryddelse av fattigdom og fellesskapets fremgang.^[39]

For det fjerde: Den globale dialogen om menns og kvinners rolle må fremme anerkjennelsen av de to kjønns iboende komplementaritet. For forskjellene mellom dem er en naturlig bekreftelse av behovet for at kvinner og menn arbeider sammen for å virkeliggjøre sine muligheter til å utvikle sivilisasjonen, like mye som for å videreføre menneskeslekten. Slike forskjeller er uløselig forbundet med deres felles menneskelighets interaktive karakter. Denne dialogen trenger å vurdere de historiske krefter som har ført til undertrykkelsen av kvinner, og undersøke de nye sosiale, politiske og åndelige realiteter som i dag omformer vår sivilisasjon.

Som et utgangspunkt for denne dialogen fremsetter vi denne analogien fra bahá'í-skriftene: "Menneskehetens verden har to vinger – den ene kvinner og den andre menn. Ikke før begge vingene er likt utviklet, kan fuglen fly. Hvis én vinge forblir svak, er flukt en umulighet."^[40] I tillegg, støtter vi følgende tre spesifikke tiltak.

1. Øke kvinneandelen i medlemsstatenes delegasjoner

Vi anbefaler at medlemsstatene oppmuntres til å utpeke et økt antall kvinner til stillinger ved ambassader eller til lignende diplomatiske posisjoner.

2. Oppmuntre til allmenn ratifisering av internasjonale konvensjoner som beskytter kvinners rettigheter og høyner deres status

Som for de internasjonale konvensjoner om menneskerettigheter bør Generalsekretæren og alle FN-organer benytte enhver anledning til å oppmuntre medlemsstatene til å gå videre med å ratifisere konvensjoner og protokoller som beskytter kvinners rettigheter og søker å fremme deres utvikling.

3. Forberede planer for å gjennomføre Beijing-konferansens handlingsprogram

Den fremadskuende strategierklæringen som ble antatt på Nairobi-konferansen, var meget dristig og oppfinnsom, men gjennomføringen var temmelig ineffektiv.^[41] Vi tror at man bør dra lærdom av denne uheldige erfaringen, og at det bør legges gjennomtenkte planer for å sikre at handlingsprogrammet etter kvinnekongressen i Beijing ikke møter en tilsvarende skjebne.

Vi foreslår at det opprettes et overvåkningssystem til å utarbeide statusrapporter om gjennomføringen av vedtatte tiltak og til å gi årlige fremlegg overfor Generalforsamlingen, med fremheving av de tjue beste og de tjue dårligste medlemsstatene ut fra måten tiltakene etterleves på.

D. Fremme etisk utvikling

Skjønt prosessen med å integrere mennesker i større og større grupper er påvirket av kultur og geografi, har den hovedsakelig vært drevet av religion, det sterkeste middel for å endre menneskers holdninger og væremåte. Med religion mener vi imidlertid dens vesentlige grunnlag eller realitet, ikke dogmene og den blinde etteraping som gradvis har overleiret den, og som er årsaken til dens tilbakegang og utslettelse.

Sagt med 'Abdu'l-Bahá's ord: "Materiell sivilisasjon er som legemet. Uansett hvor uendelig yndig, elegant og vakkert det er, er det dødt. Guddommelig sivilisasjon er som ånden, og legemet får sitt liv fra ånden ... Uten ånden er menneskehetens verden uten liv."^[42]

Tanken om å fremme moral eller verdier av en bestemt art kan være kontroversiell, spesielt i denne tidsalder preget av humanistisk relativisme. Likevel tror vi fast at det finnes et felles sett av verdier som har vært tilslørt for erkjennelsen av dem som i politisk hensikt overdriver mindre forskjeller i religiøs eller kulturell praksis.^[43] Disse grunnleggende dyder, som læres ut av alle åndelige samfunn, utgjør et grunnleggende rammeverk for etisk utvikling.

Refleksjon over fellesskapet i verdens store religiøse og etiske systemer avslører at hvert av dem hyller enhet, samarbeid og harmoni blant folk, gir retningslinjer for ansvarlig oppførsel og støtter utviklingen av dyder som danner grunnlaget for samhandling basert på tillit og prinsipper.^[44]

1. Fremme utviklingen av læreplaner for etisk utdanning i skoler

Vi er talsmenn for en allmenn kampanje for å fremme etisk utvikling. Enkelt sagt bør denne kampanjen oppmuntre til og støtte lokale initiativer over alt i verden for å innlemme en etisk dimensjon i utdannelsen av barn. Det kan gjøre det nødvendig å holde konferanser, publisere relevant stoff og gjennomføre mange andre støttende aktiviteter, som alle representerer en solid investering i en fremtidig generasjon.

Denne kampanjen for etisk utvikling begynner med et par enkle regler. For eksempel: rettskaffen oppførsel, troverdighet og ærlighet er grunnlaget for stabilitet og fremgang; nestekjærlighet bør lede all menneskelig bestrebelse, slik at oppriktighet og respekt for andres rettigheter blir en vesentlig del av hvert individs handlinger; tjeneste for menneskeheten er den sanne kilden til lykke, heder og mening i livet.

Vi tror også at kampanjen vil bli vellykket kun i den grad innsatsen setter sin lit til religionens kraft. Doktrinen om skille mellom kirke og stat bør ikke brukes som et skjold for å blokkere denne sunne innflytelsen. I særdeleshet vil religiøse samfunn måtte brukes som samarbeidende partnere i dette viktige initiativet.

Etter hvert som denne kampanjen skrider frem, vil den påskynde en prosess for styrking av individet som vil forandre den måten som folk – uten hensyn til økonomisk klasse, sosial rang, eller etnisk, rasemessig eller religiøs bakgrunn – samhandler med sitt samfunn på.

V. Et vendepunkt for alle nasjoner: En appell til verdens ledere

Vi har nådd et vendepunkt i nasjonenes fremgang.

“Det som kjennetegner det stadium menneskesamfunnet nå nærmer seg, er hele menneskehetens forening. Enhet i familie, stamme, bystat og nasjon har i tur og orden vært forsøkt og blitt fullt etablert. Verdens enhet er det mål som en forpint menneskehet nå streber mot. Dannelsen av nasjonalstater er over. Det anarki som statssuverenitet innebærer, beveger seg mot et klimaks. En verden i vekst mot sin modenhet må forlate denne avguden, må anerkjenne enheten og helheten i menneskelig samkvem og en gang for alle opprette det maskineri som best kan legemliggjøre dette dens fundamentale livsprinsipp.”^[45]

For over hundre år siden lærte Bahá'u'lláh at det finnes bare én Gud, at det bare er én menneskeslekt, og at alle verdens religioner representerer trinn i åpenbaringen av Guds vilje og hensikt for menneskeheten. Bahá'u'lláh kunngjorde at den i alle verdens hellige skrifter forutsagte tid er kommet da menneskeheten endelig ville bli vitne til at alle folk forenes i et fredelig og samordnet samfunn.

Han sa at menneskenes skjebne ikke bare ligger i å skape et materielt velstående samfunn, men også i å bygge en global sivilisasjon hvor individer oppmuntres til å handle som moralske vesener som forstår sin sanne natur og er i stand til å utvikle seg mot en større tilfredshet som ingen grad av materiell overflod alene kan gi.

Bahá'u'lláh var også blant de første til å bruke uttrykket “ny verdensorden” for å beskrive de veldige forandringene i verdens politiske, sosiale og religiøse liv. “Tegnene på truende rystelser og kaos kan nå fornemmes, for den rådende orden synes å være sørgelig

mangelfull,” skrev han. “ Snart vil den nåværende orden bli rullet sammen og en ny spredtes ut i dens sted.”^[46]

I denne hensikt påla han både samfunnets ledere og medlemmer et ansvar. “Det tilkommer ikke ham å rose seg som elsker sitt eget land, men heller ham som elsker hele verden. Jorden er kun ett land og menneskeheten dets innbyggere.”^[47]

Fremfor alt må neste generasjons ledere være motivert av et oppriktig ønske om å tjene hele samfunnet og forstå at lederskap er et ansvar, ikke en vei til privilegier. Altfor lenge er lederskap blitt forstått, av både ledere og tilhengere, som å påberope seg kontroll over andre. Denne tidsalder krever virkelig en ny definisjon av lederskap og en ny type ledere.^[48]

Dette gjelder spesielt på den internasjonale arena. For å befeste en følelse av tillit, å vinne tiltro og inngi verdens folk en hengiven interesse i hjertet for den internasjonale ordens institusjoner vil disse ledere måtte reflektere over sine egne handlinger.

Ved et plettfritt rulleblad av personlig integritet må de hjelpe til å gjenopprette tillit og tiltro til myndighetene. Hos dem må ærlighetens, ydmykhetens og den oppriktige hensikts kjennetegn være å se i deres søken etter sannheten i en situasjon. De må være forpliktet overfor prinsipper, ledes av dem og dermed handle i hele menneskehetens beste langsiktige interesse.

“La deres syn favne verden heller enn å innskrenke seg til dere selv,” skrev Bahá'u'lláh. “Vær ikke beskjeftiget med deres egne anliggender; la tankene være opptatt av det som kan bringe menneskehetens livskår i orden igjen og helliggjøre menneskenes hjerte og sjel.”^[49]

• • •

Noter

Et vendepunkt for alle nasjoner

1. Boutros-Ghali, Boutros. 1992. *An Agenda for Peace: Peace-making and Peace-Keeping*. (Report of the Secretary-General Pursuant to the Statement Adopted by the Summit Meeting of the Security Council, 31. januar, New York: De forente nasjoner.)
2. Innledningen til FN-pakten er blant de mest inspirerte avsnitt i historien om menneskelig styring:

“Vi De Forente Nasjoners folk som er bestemt på;
å redde kommende slektledd fra krigens svøpe som to ganger i vår livstid har brakt usigelig sorg over menneskeheten,

og atter å bekrefte vår tro på grunnleggende menneskerettigheter, på det enkelte menneskes verdighet og verdi, på menns og kvinners og på små og store nasjoners like rett,

og å skape betingelser under hvilke rettfærdighet og respekt for de forpliktelser som grunner seg på traktater og andre folkerettskilder kan opprettholdes,

og å fremme sosialt framskritt og bedre levevilkår under større frihet,

og for disse formål å vise forståelse overfor hverandre og leve sammen i fred som gode naboer,

og å forene våre krefter for å opprettholde internasjonal fred og sikkerhet,

og ved godkjenningen av visse prinsipper og innføringen av visse fremgangsmåter å sikre at væpnet makt ikke brukes uten i felles interesse,

og ved internasjonalt samarbeid å fremme økonomisk og sosial framgang for alle folk,

har besluttet å forene våre anstrengelser for å nå disse mål.

Følgelig har våre respektive regjeringer gjennom representanter samlet i byen San Francisco, som har fremvist sine fullmakter som ble funnet i behørig stand, blitt enige om denne Pakt for De Forente Nasjoner og vi oppretter herved en internasjonal organisasjon som skal hete De Forente Nasjoner.”

United Nations. 1994. *Charter of the United Nations and Statute of the International Court of Justice*. United Nations Department of Public Information. DPI/511 – 93243 – April 1994 – 40M.

3. The World Bank. 1994. *World Development Report* s. 162-163. (Oxford: Oxford University Press.) s. 162-163.
4. Det har foreligget et antall nylige forslag som diskuterer behovet for reformer i FN-systemet innenfor et bestemt saksområde. Our Common Future, rapporten fra Verdenskommisjonen for miljø og utvikling, har for eksempel foreslått en rekke forandringer, som å opprette en spesiell FN-komité (“Board for Sustainable Development”) for å koordinere FN-tiltak til fremme av utvikling samtidig som miljøet beskyttes.

The World Commission on Environment and Development, *Our Common Future*. (Oxford: Oxford University Press, 1987.)

Likeså rapporten fra Brandt-kommisjonen, *Common Crisis North-South: Co-operation for World Recovery*, som foreslår reformer innenfor det kritiske området for finans, handel og energi der disse påvirker ubalansen mellom nord og sør.

The Brandt Commission, *Common Crisis North-South: Co-operation for World*

Recovery. (London: Pan Books, 1983.)

Litteraturen som foreslår store forandringer i De forente nasjoner er også voluminøs og fortsetter å vokse, spesielt i forventning om 50-årsdagen for De forente nasjoner. De første større og alvorlige revurderinger av De forente nasjoner begynte i 1950-årene, i forventning om 10-årsdagen for FN-pakten. I så henseende må offentliggjøringen i 1958 av *World Peace Through World Law* av Louis B. Sohn og Grenville Clark, som var blant de første solide forslag som slo til lyd for å fjerne vetoretten, betraktes som en milepæl.

Grenville Clark, and Louis B. Sohn, *World Peace Through World Law*. (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1966.)

Nyere forslag strekker seg fra The Stockholm Initiative, som fremlegger en generell visjon om hva som kunne gjøres for å styrke De forente nasjoner, til Harold Stassens nylige *United Nations: a Working Paper for Restructuring*, som fra artikkel til artikkel gir et forslag til omarbeiding av FN-pakten. Benjamin Ferencz' seneste bok, *New Legal Foundations for Global Survival*, fremsetter en serie nøkterne og juridisk uttenkte reformforslag basert på den forutsetning at det må stå nasjoner, folk og individer fritt å etterstrebe sine mål – så lenge det ikke setter i fare eller ødelegger andres grunnleggende menneskerettighet til å leve i fred og verdighet.

The Stockholm Initiative on Global Security and Governance 1991. *Common Responsibility in the 1990's*. (Stockholm: Statministerens kontor, Stockholm, Sverige.)

Harold Stassen, *United Nations: A Working Paper for Restructuring*. (Minneapolis: Learner Publications Company, 1994.)

Benjamin Ferencz, *New Legal Foundations for Global Survival*. (Oceana Publications, 1994)

5. Commission on Global Governance, *Our Global Neighborhood*. (New York: Oxford University Press, 1995.)
6. Mange tenkere har anerkjent realiteten i enhet og forstått hva den innebærer for utviklingen av menneskenes samfunn, inkludert paleontologen Richard Leaky: "Vi er én art, ett folk. Hvert individ på denne jord er et medlem av 'homo sapiens sapiens', og de geografiske variasjoner som vi ser blant folk, er bare biologiske nyanser av det grunnleggende tema. Menneskenes kulturelle evne tillater at kulturer utbroderes på vidt forskjellige og fargerike måter. De ofte svært dype forskjellene mellom disse kulturer må ikke ses som skillelinjer mellom folk. Kulturer bør isteden tolkes som det de egentlig er: den ypperste erklæringen om å

tilhøre menneskearten.”

Richard E. Leakey, og Rodger Lewin, *Origins: What new discoveries reveal about the emergence of our species and its possible future.* (New York: Dutton, 1977.)

I generelle vendinger frembyr Shoghi Effendis skrifter en grundig og bred fremstilling av begrepet menneskehetens enhet. Et kort sammendrag av begrepet, slik bahá'ier ser det, finnes i *The World Order of Bahá'u'lláh.*

Shoghi Effendi, *The World Order of Bahá'u'lláh.* (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1938.) s. 42-43.

7. Vi er ikke alene om å fremsette dette forslaget. Kommisjonen for global styring skriver i *Our Global Neighborhood*: “Vår anbefaling er at Generalforsamlingen bør enes om å holde en verdenskonferanse om styring i 1998, med dens avgjørelser ratifisert og iverksatt innen 2000.”

The Report of the Commission on Global Governance, *Our Global Neighborhood.* (New York: Oxford University Press. 1995.) s. 351.

8. To alminnelig brukte leveregler illustrerer dette prinsippet. “Small is beautiful” er en leveregel som ble formet i de tidlige 1970-årene som et økonomisk prinsipp, og den gjelder også for ledelse. Schumacher forklarer: “I menneskenes anliggender ser det ut til at det alltid er behov for minst to ting samtidig, som synes å være uforenlige og gjensidig ekskluderende. Vi trenger alltid både frihet og orden. Til massevis av små, selvstendige enheter trenger vi frihet, og i stor – muligens global – skala trenger vi samtidig enhetens og koordineringens ryddige orden.”

E. F. Schumacher, *Small is Beautiful: Economics as if People Mattered.* (New York: Harper and Row, 1973.) s. 65.

“Tenke globalt, handle lokalt” er et slagord som løftes frem av aktivister innenfor miljø og samfunnsutvikling, og det fanger et perspektiv der behovet for overordnet global koordinering er omhyggelig avveid mot behovet for lokalt og nasjonalt selvstyre.

9. “[Et system for å styre verden] tar så langt fra sikte på å undergrave det eksisterende fundament for samfunnet. Tvert om søker det å utvide samfunnets grunnlag og å utforme dets institusjoner på en måte som samsvarer med behovene i en verden som er i stadig forandring. Det står ikke i motsetning til noe legitimt troskapsforhold, ei heller svekker det vesentlige lojalitetsbånd. Dets formål er hverken å kvele den flamme av klok og forstandig fedrelandskjærlighet som måtte brenne i menneskenes hjerter, eller å avskaffe systemet med nasjonalt selvstyre, som jo er av

stor betydning hvis ondene ved en overdreven sentralisering skal unngås. Det hverken overser eller forsøker å undertrykke de forskjeller i etnisk opprinnelse, klima, historie, språk og tradisjon, tanker og sedvane som utgjør forskjellene mellom verdens folkeslag og nasjoner. Det oppfordrer til en lojalitet som er mer omfattende, til en streben som er høyere enn noen som hittil har besjelet menneskeslekten. Det insisterer på at nasjonale tilskyndelser og interesser må underordnes en forenet verdens bydende krav. På den ene side avviser det overdreven sentralisering, og på den annen side tar det avstand fra alle forsøk på ensrettethet.”

Shoghi Effendi, *The World Order of Bahá'u'lláh*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1974.) s. 41-42.

10. I 1930-årene skisserte Shoghi Effendi, som da ledet verdens bahá'í-samfunn, noen av funksjonene og forpliktelsene for en fremtidig lovgivende forsamling for verden. Han skrev blant annet om “en lovgivende forsamling for verden hvor medlemmene, som tillitsmenn for hele menneskeheten, ... vil vedta slike lover som vil kreves for å ordne livet, tilfredsstille behovene og tilpasse samkvemmet mellom alle raser og folk.”

Shoghi Effendi, *The World Order of Bahá'u'lláh*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1974.) s. 203.

Dette synspunktet deles av slike forskere som Jan Tinbergen, nobelprisvinner i økonomi år 1969, som hevdet: “Menneskehetens problemer kan ikke lenger løses av nasjonale regjeringer. Det som behøves, er en verdensregjering. Dette kan best oppnås ved å styrke FN-systemet.”

United Nations Development Programme (UNDP). Human Development Report 1994. *Global Governance for the 21st Century*. (New York: Oxford University Press.) s. 88.

11. Bahá'í International Community. Proposals to the United Nations for Charter Revision. 23. mai, 1955.
12. I alle Bahá'u'lláhs skrifter bruker han konsekvent termene “verdensorden” og “ny verdensorden” for å beskrive den løpende og betydningsfulle serien av forandringer i verdens politiske, sosiale og religiøse liv. I slutten av 1860-årene skrev han: “Verdens likevekt er blitt forstyrret gjennom den vibrerende påvirkning av denne aller største, denne nye verdensorden. Menneskehetens ordnede liv er blitt fullstendig omveltet gjennom dette enestående, dette vidunderlige system, som dødelige øyne aldri har sett maken til.”

Bahá'u'lláh, *The Kitáb-i-Aqdas*. Oversatt av Shoghi Effendi og en komité ved Bahá'í verdenssenter. (Haifa: Bahá'í verdenssenter, 1992.)

13. 'Abdu'l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*. Oversatt av Marzieh Gail. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1957.) s. 24.
14. United Nations Research Institute for Social Development (UNRISD), *States of Disarray: The Social Effects of Globalization*. (London: KPC Group. 1995) s. 106-109.
15. Det finnes mange måter en slik kommisjon, eller selv en verdenslovgivende forsamling, kan gå frem på for å fastsette rettmessige og rettferdige grenser for alle nasjoner. Men så skremmende oppgaven enn synes å være, er den en viktig del av prosessen for å bygge en ny verdensorden. 'Abdu'l-Bahá skrev:

“Den sanne sivilisasjon kommer til å utfolde sitt banner i verdens midte så snart et visst antall av dens fremragende, høysinnede statsoverhoder – i seg selv lysende eksempler på hengivenhet og handlekraft – reiser seg for menneskenes velferd og lykke med besluttsomhet og klarsyn for å grunnlegge den universelle fred. De må gjøre fredssaken til gjenstand for alminnelig rådslagning og ved alle midler de har til rådighet søke å opprette et forbund av verdens nasjoner. De må slutte en bindende overenskomst og opprette en pakt med fornuftige, ukrenkelige og klare bestemmelser. De må kunngjøre den for hele verden og innhente hele menneskeslektens godkjennelse av den. Dette ypperste og edle foretagende – den virkelige kilde til fred og velvære for hele verden – bør betraktes som hellig av alle som bor på jorden. Alle menneskehetens krefter må mobiliseres for å sikre at denne Største Pakt blir fast og varig. I denne altomfattende pakt bør hver eneste nasjons mål og grenser være klart fastlagt. Prinsippene for regjeringenes forbindelser med hverandre bør være tydelig angitt og alle internasjonale avtaler og forpliktelser brakt på det rene. Likeledes bør omfanget av hver regjeringes stridskrefter være nøye avgrenset, for dersom en nasjons krigsforberedelser og militære styrker skulle tiltales å øke, ville de vekke mistanke hos andre. Grunnprinsippet i denne høytidelige pakt bør være så fast at dersom en regjering senere skulle krenke noen som helst av dens bestemmelser, burde alle regjeringer på jorden reise seg for å bringe den til full underkastelse. Ja, menneskeslekten som helhet burde endog bestemme at ethvert tilgjengelig middel skulle brukes for å ødelegge en slik regjering. Hvis dette sterkeste av alle botemidler ble anvendt på verdens syke legeme, ville verden utvilsomt helbredes for sine sykdommer og forbli trygg og sikker for alltid.”

'Abdu'l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*. Oversatt av Marzieh Gail. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1957.) s. 64-65.

16. Ifølge en nylig artikkel i *The New York Times* økte gavene til veldedige formål i USA i 1994 med 3,6 prosent til 130 milliarder dollar. Karen W. Arenson, "Charitable Giving Rose 3.6% in 1994, Philanthropy Trust Says," *The New York Times*, torsdag 25. mai 1995, del A, s. 22.
17. "Angående spørsmålet om et internasjonalt språk.... Som bahá'ier er vi svært ivrige etter å se et universelt hjelpespråk valgt så snart som mulig; vi er ikke talsmenn for noe spesielt språk til å fylle denne rollen. Hvis verdens regjeringer blir enige om et eksisterende språk eller et konstruert, nytt språk til internasjonal bruk, ville vi gi det vår hjertelig støtte, for vi ønsker å se at dette steg i menneskeslektens forening blir tatt så snart som mulig."

Shoghi Effendi, *Directives of the Guardian*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust.) s. 39.

Ved fremleggelsen av dette forslaget ønsker vi å rette oppmerksomheten mot begrepet "hjelp". Bahá'í-troen verdsetter og støtter kulturelt mangfold, ikke ensartethet. På det nåværende tidspunkt i historien ser vi ikke for oss noe pålegg om å bruke ett enkelt språk over hele verden. Vi forestiller oss heller at folk og nasjoner beholder sine egne lokale og nasjonale språk – mens de samtidig oppmuntres til å lære et universelt språk. Ganske sikkert vil det til sist gi undervisning i et slikt universelt språk som et obligatorisk fag i alle skoler i verden, men dette bør på ingen måte forringe legitime uttrykk for nasjonalt og lokalt mangfold i språk og kultur.

18. "Den dag nærmer seg da alle folk i verden har antatt ett universelt språk og én felles skrift," skrev Bahá'u'lláh sent på 1800-tallet. "Når dette er oppnådd, vil det være som å komme inn i sitt eget hjem, uansett hvilken by et menneske måtte reise til."

Shoghi Effendi, oversetter *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1983.) s. 250.

19. I et "spesielt bidrag" til Human Development Report i 1994 anfører James Tobin, nobelprisvinner i økonomi i 1981, at "en permanent fellesvaluta" ville eliminere mye om ikke alt av turbulensen som nå er forbundet med det veldige omfanget av valutaspekulasjon på verdensmarkedene i dag. Siden han ser at en slik enhetlig verdensvaluta sannsynligvis er langt borte, foreslår han som en midlertidig ordning en "ensartet internasjonal valutaskatt" på spot-transaksjoner i fremmed valuta.

United Nations Development Programme (UNDP). Human Development Report 1994. *A Tax on International Currency Transactions*. (New York: Oxford University Press.) s. 70.

20. Prinsippet om kollektiv sikkerhet ble fremsatt av Bahá'u'lláh for over hundre år siden i brev til verdens konger og herskere: "Vær forenet, o skare av jordens herskere, for derved vil tvedraktens storm stilnes blant dere, og deres folk vil finne ro. Skulle en av dere gripe til våpen mot en annen, reis dere da alle mot ham, for dette er intet annet enn åpenbar rettferdighet."

Shoghi Effendi, oversetter *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1976.) s. 254.

21. The Report of the Independent Working Group on the Future of the United Nations. *The United Nations in its Second Half-Century*. (Yale University Press Service, 1995.) s. 16.

22. Glenview Foundation, The Stassen Draft Charter for a New United Nations to Emerge from the Original, to Serve World Peace and Progress for the Next Forty Years. (Philadelphia: Glenview Foundation. 1985.)

Grenville Clark and Louis B. Sohn, *World Peace Through World Law*. (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1966.)

Keith Hindell, "Reform of the United Nations?" in *The World Today: Journal of the Royal Institute of International Affairs*. (United Kingdom, februar 1992.) vol. 48, nr. 2. s. 30-33.

John Logue, "New World Order Means Reformed UN", *World Federalist News*, juli 1992.

Benjamin B. Ferencz and Ken Keyes Jr., *Planethood: The Key to Your Future*. (Coos Bay, Oregon: Love Line Books. 1991.)

Boutros-Ghali, Boutros. 1992. An Agenda for Peace: Peace-making and Peace-Keeping. Report of the Secretary-General Pursuant to the Statement Adopted by the Summit Meeting of the Security Council, 31. januar, New York: De forente nasjoner.

23. Dette vil ikke si at tiltak for å forby slike våpen bør vente til en slik styrke er ferdig oppsatt og utplassert. Vi støtter helhjertet de nåværende tiltak for fornyelse av traktaten om ikke-spredning av kjernevåpen og for varig innføring av et omfattende prøvesprengningsforbud, i tillegg til enhver ytterligere innsats for å eliminere kjernefysiske, kjemiske og/eller biologiske våpen. Sterkere anstrengelser må likeledes gjøres for å begrense og kontrollere konvensjonelle våpen som landminer, som dreper vilkårlig.

24. Mahbub ul Haq, 1994. Seniorrådgiver for UNDPs administrator. Teamleder for

gruppen som utarbeider den årlige UNDP Human Development-rapporten, som i de senere år har gitt nye innsikter om utviklingsteori og praksis, herunder et nytt begrep om menneskelig sikkerhet.

25. Erskine Childers, red. *Challenges to the United Nations: Building a Safer World*. (New York: St. Martin's Press. 1994.) s. 21-25.
26. John Huddleston, *The Search for a Just Society*. (Kidlington, Oxford: George Ronald. 1989.)
27. For rundt 75 år siden fremsatte 'Abdu'l-Bahá følgende forslag til en fremtidig verdensdomstol: "nasjonalforsamlingene i hvert land og i hver nasjon – det vil si parlamentene – bør velge to eller tre personer som er de mest utsøkte i vedkommende nasjon, og som er vel bevandret i internasjonale lover og i forholdene mellom regjeringer og er klar over de viktigste behov for menneskehetens verden i dag. Disse representanters antall bør stå i forhold til antall innbyggere i vedkommende land. Valget av disse sjeler som utpekes av nasjonalforsamlingen, det vil si parlamentet, må bekreftes av overhuset, kongressen og kabinettet og også av presidenten eller monarken, slik at disse personer kan være de som er valgt av hele nasjonen og regjeringen. Det høyeste råd vil bestå av disse representantene, og hele menneskeheten vil dermed ha del i det, for hver av disse delegatene representerer sin nasjon fullt ut. Når det høyeste råd fatter et vedtak i et internasjonalt spørsmål, enten enstemmig eller ved flertallsbeslutning, vil det ikke lenger finnes noe påskudd for klageren eller noen grunn til innvending for den anklagede. Skulle en av regjeringene eller nasjonene være forsømmelig eller sendrektig i utførelsen av det høyeste råds uimotsigelige kjennelse, vil de øvrige nasjonene reise seg mot vedkommende fordi alle regjeringer og nasjoner i verden støtter dette høyeste råd. Betenk hvilket fast grunnlag dette er! Men ved et begrenset og innskrenket forbund vil formålet ikke bli virkeliggjort slik det var tenkt og burde ha vært."

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá. Samlet av forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus. Oversatt av en komité ved Bahá'í verdenssenter og av Marzieh Gail. (England: W & J Mackay Ltd. 1978.) s. 306-307.

28. For nærværende er for eksempel domstolens jurisdiksjon begrenset til 1) tilfeller der partene sammen henvender seg til domstolen etter spesiell avtale, 2) saker som berører en ikrafttrådt traktat eller konvensjon som åpner for henvisning til domstolen, og 3) spesifiserte klasser av juridiske konflikter mellom stater der de har anerkjent at domstolens jurisdiksjon skal være bindende.

Europa World Year Book 1994. vol. I. *International Court of Justice*. s. 22.

29. *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*. Oversatt av Shoghi Effendi. (Wilmette,

Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1983.) s. 260.

“Det primære og mest påtrengende krav er å fremme utdanning. Det er utenkelig at noen nasjon skulle oppnå velstand og fremgang hvis ikke denne største, denne grunnleggende sak videreføres. Hovedgrunnen til folkeslags tilbakegang og fall er uvitenhet. I dag er folk flest uvitende selv med hensyn til vanlige saker, hvor mye mindre forstår de ikke da kjernen i tidens viktige problemer og dens komplekse behov.”

‘Abdu’l-Bahá. *The Secret of Divine Civilization*. Oversatt av Marzieh Gail. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1957.) s.109.

“Denne samme forskjellen er merkbar hos dyr; noen er blitt temmet, blitt opplært, andre er forblitt ville. Beviset er klart at naturens verden er ufullkommen og utdannelsens verden fullkommen. Det vil si at mennesket reddes fra naturens krav ved oppøvelse og kultur; følgelig er utdanning nødvendig, er obligatorisk. Men utdanning er av forskjellige slag. Det finnes oppøvelse og utvikling av det fysiske legeme, som sikrer styrke og vekst. Det finnes intellektuell utdanning eller mental øvelse, som skoler og høyskoler blir grunnlagt for. Den tredje typen gjelder åndelig oppdragelse. Ved Den hellige ånds pust blir mennesket oppløftet inn i moralens verden og opplyst av de guddommelige gavers lys. Den moralske verden oppnås bare ved stråleglansen fra virkelighetens sol og gjennom den guddommelige ånds vederkvegende liv.”

‘Abdu’l-Bahá, i en tale holdt i St. Paul den 20. september 1912. *The Promulgation of Universal Peace*. s. 329-330.

30. Myndigheter og deres partnere må huske at materiell likestilling hverken er oppnåelig eller ønskelig. Absolutt likhet er et fantasifoster. På forskjellige punkter underveis vil det likevel være nødvendig å omfordele noe av verdens rikdom. For det blir faktisk stadig mer åpenbart at svaret heller ikke ligger i tøylesløs kapitalisme. En viss regulering og omfordeling er nødvendig for å fremme materiell rettferdighet. I så henseende er inntektsbeskatning i prinsippet et av de rimeligste og mest rettferdige midler. Det må nødvendigvis også finnes en rolle for frivillig deling av rikdom – både på et individuelt og et institusjonelt nivå. Like muligheter for økonomisk vekst og fremgang må imidlertid innveves i selve strukturen i den nye verdensorden. Men den viktigste reguleringen i ethvert økonomisk system er i siste instans den etiske regulering som begynner i folks hjerte og sinn.
31. Etableringen av Det globale miljøfond (GEF) er et prisverdig første trinn i riktig retning og er nyttig i det lange løp, som ett av redskapene som kunne danne grunnlaget for å finansiere Agenda 21, hvis man oppskalerer fondets virksomhet og

omdefinerer dets mandat.

32. World Conference on Human Rights. Vienna Declaration and Programme of Action. 14.-25. juni 1993. Wien-Østerrike.
33. En ytterligere utdypning av dette begrepet finnes i *The Prosperity of Humankind*, en uttalelse fra Bahá'í International Community, Office av Public Information, publisert i februar 1995: "Den aktivitet som er tettest forbundet med bevisstheten som utmerker menneskets natur, består i at den enkelte utforsker virkeligheten selv. Friheten til å undersøke tilværelsens hensikt og til å utvikle de naturlige talenter hos hvert menneske, trenger beskyttelse. Menneskene må ha frihet til å erverve kunnskap. At en slik frihet ofte blir misbrukt, og at dette misbruket befordres på det groveste av sider ved dagens samfunn, svekker på ingen måte gyldigheten av impulsen selv.

Det er denne særegne impuls i menneskets bevissthet som er opphav til det moralske imperativ bak formuleringen av mange av rettighetene nedfelt i den alminnelige erklæringen og i beslektede pakter. Skolegang for alle, bevegelsesfrihet, tilgang til informasjon og anledning til å delta i det politiske liv er alle sammen sider ved erklæringens funksjon som krever en uttrykkelig garanti fra det internasjonale samfunns side. Det samme gjelder for tanke- og trosfrihet, inkludert religionsfrihet, sammen med retten til å ha egne meninger og til å gi uttrykk for dem på behørig vis.

Siden menneskeheten som gruppe er én og udelelig, blir hvert medlem av slekten betrodd i helhetens forvaring når det fødes inn i verden. Dette vergemålet utgjør det moralske grunnlag for flesteparten av de øvrige rettigheter, hovedsakelig av økonomisk og sosial art, som de forente nasjoners apparat forsøker å definere på tilsvarende vis. Sikkerhet for familie og hjem, rett til eiendom og privatliv følger alle av et slikt vergemål. Forpliktelsene for samfunnet strekker seg til å sørge for arbeid, mentalt og fysisk helsestell, sosial omsorg, rettferdige lønninger, hvile og rekreasjon og til å oppfylle en mengde andre rimelige forventninger fra de enkelte medlemmers side.

Prinsippet om et kollektivt vergemål gir også opphav til den enkeltes rett til å forvente at slike kulturelle forhold som er vesentlige for vedkommendes identitet, beskyttes av nasjonal og internasjonal lovgivning. På en måte som ligner rollen som den samlede masse av arveanlegg spiller i det biologiske liv for menneskeheten og dens miljø, har det enorme vell av kulturelt mangfold som man har oppnådd i løpet av tusenvis av år, avgjørende betydning for den sosiale og økonomiske utvikling for en menneskeslekt som nå er inne i sin kollektive overgang til voksen alder. Det representerer en arv som må få bære sin frukt i en global sivilisasjon. På den ene

side trenger kulturelle uttrykk å beskyttes mot å bli kvalt av de materialistiske påvirkninger som for tiden råder grunnen. På den annen side må kulturer gis mulighet til å påvirke hverandre gjensidig i stadig skiftende sivilisasjonsmønstre uten å bli manipulert i partipolitisk øyemed.”

Bahá’í International Community, Office of Public Information, *The Prosperity of Humankind*. (Haifa: Bahá’í World Centre. 1995.)

34. Respekten for menneskerettigheter må i siste instans begynne i familien: “Sammenlign verdens nasjoner med medlemmene i en familie. En familie er en nasjon i miniatyr. Utvid ganske enkelt husstandens sirkel, og du har nasjonen. Utvid sirkelen av nasjoner, og du har hele menneskeheten. Forholdene som omgir familien, omgir nasjonen. Begivenhetene i familien er begivenhetene i nasjonens liv. Ville det øke fremskrittet og fremgangen i en familie hvis uenigheter skulle oppstå blant dens medlemmer så alle slåss, plyndrer hverandre, er misunnelige, er lystne på å hevne urett og søker selviske fordeler? Nei, dette ville gjøre ende på fremskritt og fremgang. Slik er det i nasjonenes store familie, for nasjoner er bare en sum av familier. Og derfor – på samme måte som strid og splid ødelegger en familie og hindrer dens fremgang, slik ødelegges også nasjoner og hindres i sin fremgang.”

‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*: Taler holdt av ‘Abdu’l-Bahá i løpet av hans besøk i De forente stater og Canada i 1912. Sammenstilt av Howard MacNutt. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust. 1982.) s. 157.

35. “Når hele menneskeheten får samme mulighet til utdanning og likestillingen mellom menn og kvinner blir virkelighet, vil grunnlaget for krig bli fullstendig tilintetgjort. Uten likestilling vil dette være umulig, for all forskjell og ulikhet leder til uenighet og strid. Likestilling mellom menn og kvinner bidrar til å avskaffe krigføringen av den grunn at kvinner aldri vil være villige til å godkjenne den. Mødre vil ikke gi sine sønner som ofre på slagmarken etter tjue år med engstelse og kjærlig hengivenhet ved å oppdra dem fra spedbarnstiden av, uansett hvilken sak de kalles til å forsvare. Det er ingen tvil om at når kvinner får like rettigheter, vil det bli fullstendig slutt på krig hos menneskeheten.”

‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*. Sammenstilt av Howard MacNutt. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust. 1982.) s. 174-175.

36. “La det nok en gang være sagt at sosial og politisk fremgang ikke kan bli mulig her eller andre steder før kvinne og mann anerkjenner likeverdet og gjør det til virkelighet. For menneskehetens verden består av to deler eller elementer: Den ene delen er kvinne, den andre er mann. Før disse to elementene er like sterke, kan ikke menneskehetens enhet bli etablert, og menneskeslektens glede og lykke vil

ikke bli virkelighet. Slik skal dette bli, om Gud vil.” Fra en tale av ‘Abdu’l-Bahá til Federation of Women's Clubs, Chicago, Illinois 2. mai 1912.

‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust. 1982.) s. 77.

37. “Før er verden blitt regjert med makt, og mannen har hersket over kvinnen på grunn av sine, så vel legemlig som åndelig, sterkere og mer pågående egenskaper. Men nå begynner det å bli annerledes. Makten taper sitt herredømme, og åndelig årvåkenhet, intuisjon og egenskaper som kjærlighet og tjenstvillighet som er kvinnens styrke, får overtaket. Den nye tid blir derfor mindre maskulin og mer gjennomtrengt av kvinnelige idealer, eller for å uttrykke det mer korrekt: de maskuline og feminine elementer i sivilisasjonen kommer til å bli bedre avbalansert.”

‘Abdu’l-Bahá, sitert i John E. Esslemont, *Bahá’u’lláh and the New Era*, s. 156., 4. rev. utg., 1976, Wilmette: Bahá’í Books, utgitt av Pyramid Publications for Bahá’í Publishing Trust.

38. Prinsippet om at kvinner og jenter bør gis prioritet fremfor menn og gutter i adgangen til utdanning, har i lang tid vært et prinsipp i bahá’í-læren. I 1912 sa ‘Abdu’l-Bahá: “I sin forkynnelse av menneskehetens enhet lærte han at menn og kvinner er like i Guds øyne, og at der ikke skal gjøres noen forskjell mellom dem. Den eneste forskjell mellom dem nå bunner i mangel på utdanning og opplæring. Hvis kvinnen gis lik mulighet til utdanning, vil forskjellen og inntrykket av mindreverdighet forsvinne.... Enn videre er utdannelsen av kvinner viktigere enn utdannelsen av menn, for de er slektens mødre, og mødre oppdrar barna. Barnas første lærere er mødrene. Derfor må de bli godt opplært for å kunne oppdra både sønner og døtre. Det er mange forordninger i Bahá’u’lláhs ord med hensyn til dette.

Han forkynte innføringen av samme utdannelsesløp for menn og kvinner. Døtre og sønner må følge samme undervisningsplan og dermed fremme enhet mellom kjønnene.”

‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*. Sammenstilt av Howard MacNutt. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust. 1982.) s. 174-175.

39. Lawrence H. Summers, visepresident og sjefsøkonom ved Verdensbanken, *Investing in All the People*. 1992. Også, USAID. 1989. *Technical Reports in Gender and Development. Making the Case for the Gender Variable: Women and the Wealth and Well-being of Nations*. Office of Women in Development.
40. *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*. Sammenstilt av forskningsavdelingen

ved Det Universelle Rettferdighetens Hus. Oversatt av en komité ved Bahá'í verdenssenter og av Marzieh Gail. (England: W & J. Mackay Ltd. 1978.) s. 302.

41. The Nairobi Forward-Looking Strategies for the Advancement of Women. As adopted by the World Conference to Review and Appraise the Achievements of the United Nations Decade for Women: Equality, Development and Peace, Nairobi, Kenya, 15.-26. juli 1985.
42. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*. Sammenstilt av forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus. Oversatt av en komité ved Bahá'í verdenssenter og av Marzieh Gail. (England: W & J. Mackay Ltd. 1978.) s. 303.
43. Den fellesreligiøse erklæringen med tittelen "Mot en global etikk", som ble utarbeidet av en samling av religiøse og åndelige ledere fra praktisk talt alle verdensreligioner og åndelige bevegelser ved verdensreligionenes parlament i Chicago i 1993, antyder at det virkelig er mulig for verdens religioner å finne mye felles grunn i denne henseende. I erklæringen heter det: "Vi bekrefter at det finnes et felles sett av kjerneverdier i religionenes lære, og at disse danner grunnlaget for en global etikk ... Det eksisterer allerede eldgamle retningslinjer for menneskers oppførsel som finnes i læresetningene hos verdens religioner, og som er betingelsen for en bærekraftig verdensorden."
44. Den gyldne regel, læren om at vi bør behandle andre som vi ønsker å bli behandlet selv, er en etikk som på forskjellig måte gjentas i alle de store religioner:

Buddhismen: "Sår ikke andre på måter som du selv ville finne sårende." *Udana Varqa*, 5:18.

Zarathustras lære: "God er alene den natur som ikke gjør mot andre det som ikke er godt for den selv." *Dadistan-i Dinik*, 94:5.

Jødedommen: "Det som er avskyelig for deg, gjør ikke det mot dine medmennesker. Det er hele loven, alt annet er kommentarer." *Talmud*, Shabbat, 31a.

Hinduismen: "Dette er summen av all sann rettferdighet: behandle andre slik som du selv ville bli behandlet. Gjør ikke noe mot din neste som du ikke ville ha ham til å gjøre mot deg etterpå." *Mahabharata*.

Kristendommen: "Som dere vil at andre skal gjøre mot dere, slik skal dere gjøre mot dem." *Lukas* 6:31.

Islam: "Ingen av dere er en troende før han ønsker for sin bror det han ønsker for seg selv." *Sunna*.

Taoismen: Det gode menneske “bør ha medynk med andres onde tilbøyeligheter, betrakte deres vinning som var det hans egen, og deres tap på samme vis.” *Thai-Shang*.

Konfutsianismen: “Visselig er det miskunnhetens grunnsetning: Gjør ikke mot andre det du ikke ville at de gjør mot deg.” *Analekter*, XV, 23.

Bahá’í-troen: “Han bør ikke ønske noe for andre som han ikke ønsker for seg selv, eller love noe som han ikke holder.” *Gleanings*.

45. Shoghi Effendi. *The World Order of Bahá’u’lláh*. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust. 1938.) s. 202.
46. Bahá’u’lláh. *The Proclamation of Bahá’u’lláh*. (Haifa: Bahá’í verdenssenter. 1978.) s. 113.
47. Bahá’u’lláh. *Tablets of Bahá’u’lláh*. Sammenstilt av forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus. Oversatt av Habib Taherzadeh med hjelp av en komité ved Bahá’í verdenssenter. (Haifa: Bahá’í verdenssenter. 1982.) s. 167.
48. Kommissjonen for global styring skriver: “Etter hvert som verden møter behovet for opplyste reaksjoner på de utfordringer som oppstår ved inngangen til det nye århundre, bekymres vi av mangelen på lederskap i et vidt spekter av menneskers anliggender. På nasjonalt, regionalt, og internasjonalt nivå, innenfor samfunn og i internasjonale organisasjoner, hos myndigheter og i frivillige organisasjoner trenger verden troverdig og varig lederskap.

Den trenger lederskap som er fremovervirkende, ikke bare tilbakevirkende, som er inspirert, ikke bare funksjonelt, som ser hen til det langsiktige og til ansvaret for fremtidige generasjoner som nåtiden holdes i forvaring for. Den trenger ledere som er gjort sterke av visjon, som er støttet av etikk, og som er blitt synlige ved å ha et politisk mot som ser videre enn neste valg.

Dette kan ikke være lederskap som er begrenset innenfor rikets murer. Det må strekke seg hinsides land, rase, religion, kultur, språk og livsstil. Det må favne om et bredere menneskelig klientell, må være fylt med en følelse av omsorg for andre, en følelse av ansvar overfor det globale nabolag.”

Report of the Commission on Global Governance, *Our Global Neighborhood*. (New York: Oxford University Press. 1995.) s. 353.

49. *Gleanings from the Writings of Bahá’u’lláh*. Oversatt av Shoghi Effendi. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust. 1976.) s. 7.

